

החטא ועונשו

(המשך מעמוד 35)

המישפט הסמוך, שמעו את קול הנפץ בבית המישפט.

אנשי המישטרה ומגדירי ארסן, שהגיעו למקום, ראו מחזה זוויעה. אסור לין שכב שותת-דם ליד המכונית, שכב פה הקדמית נפגעה. ידו השמאלית של הצעיר היתה גרם מכוסה דם וקרעו בשר, וגם רגלו השמאלית היתה מרדטשת. פניו היו פצועות מעשרות רסיסים ומכוסות דם. התמונות שצולמו במקום המיקרה אינן ניתנות לפירסום בגלל המראה האכזרי הנשקף מהן.

בחלן המישטרה, יעקב לוי, ברק את המקום וצילם את הפצוע. הוא העביר את מימצאיו לבריכות-מעבדה, והתברר כי מוקד הפיצוץ לא היה על הארץ.

הסניגורים מסרבים

לגלות את קו

ההגנה שלהם, ולא

ברור מה הם

עומדים לטעון

בגלל מקום הפציעות באסולין קבע המומחה כי אסולין נשא את המיטען בירו השמאלית, ושהמיטען התפוצץ כאשר הוא עדיין אחז בו. בשירי שקית ניילון שנמצאה ליד המכונית היה מכ"שיר השלטי-דחוק הרוס, והסוללות שהתפזרו לכל עבר.

מיטען באוויר?

אסולין שכב זמן רב בבית-החר לים. ידו ורגלו השמאלית נקטעו, והוא עבר סירדה של ניתוחים בעיניו ובפניו.

כיום, חצי שנה אחרי המיקרה, הוא עדיין מרותק לכסא-גלגלים, מרכיב מישקפיים כהים, ועל פניו ניכרות צלקות רבות ובולטות.

כאשר שכב אסולין בבית-החולים הוא נחקר וסיפר את סיפור-המעשה. הוא הודה כי שני חבריו, כהן ורמארי, שלחו אותו למלכך את המכונית. גם השניים נעצרו על-ידי המישטרה.

התובעת אריאל הגישה כתבי-אשם שום נפרדים נגד כהן ורמארי ונגד אסור לין. כהן נאשם גם בירי במכוניתו של פלאח, שבה נפצע אדם. המישפטים הופרדו, כדי שאסולין יסיים ראשון את מישפטו ויהיה עדי-כיעה נגד שני שותפי-למעשה.

בימים אלה החל מישפטו של אסור לין. בגלל מצבו הגופני הוא שוחרר ממעצרו, והוא מובא לבית-המישפט על-ידי בני-מישפחתו. אביו דוחף בכל בוקר את כסא-הגלגלים מהמעלית אל תוך אולם בית-המישפט. אסולין עצמו שקט מאוד ואינו מוציא מילה. מאז זין בבריכות לטיעוניהם של שני סניגורי ריו, אמנון אגסי ודוד רדעי.

נראה כי הסניגורים אינם מתכוונים לרבוך בעדות שנתן אסולין בעת מעצרו. במישפט הוא כבר באשמה של נסיון לרצח פלאח וקשירות-קשר לבצע פשע. לשם כך יצטרכו הסניגורים לנהל מישפט-זיוטא ולהסביר מה גרם לנאשם להורדות במעשה, כאשר היה מאויש, ולכפור בו כיום.

הסניגורים מסרבים לגלות את קו ההגנה שלהם, ולא ברור מה הם עומדים לטעון. גם השופטים, מנחם אילן, שיש נה ברמן וצבי הכהן, ניסו ללמוד מחקרי-ריותיהם של הסניגורים מה לדעתם קרה במקום-הפיצוץ, אבל הם סירבו בשלב זה לגלות אפילו טפח מקרה-ההגנה. רק שאלה אחת עשויה לגלות כיוון. הם שאלו את מומחה-המישטרה: האם ייתכן כי מיטען-החבלה היה תלוי באוויר, סמוך למקום שבו התפוצץ?

כשהיא אומרת לא?

(המשך מעמוד 37)

רב על השופטים וגרמו להם לחשוב שהמתלוננת נוהגת לפנטז מיקר-אונס. השופטים עמדו בפסק-דינם על סתירות רבות בעדותה של אורית ועל רברים תמוהים בהתנהגותה, התומכים בגירסתו של הנאשם. הם ראו בעיון סגירה בצוותא, לאחר המעשה, חיזוק לדבריו של בן-עמי, כי כל מה שקרה מרצונה של הנערה קרה, אבל בית המישפט גם התרשם כי בעדותה של בן-עמי ישנם שקרים רבים.

השופטים לא האמינו לו כי המתלוננת חזרה אחרי או כי רצתה לנקום בו על הכתבה שפירסם. בית-המישפט גם לא האמין לעיתונאי שלא קוים מגע מיני ביניהם באותו בוקר. אין להתעלם מהאפשרות שהנאשם הביא את המתלוננת לחדר-השינה על-ידי תירוץ של עשיית מסאז', והמתלוננת נגררה אחר תכסיתיו... המתלוננת שהתה בביתו של הנאשם כשעה וחצי ונראה כי מרבית הזמן עברה עליהם בדיבורים; בנסינו של הנאשם לשכנע את המתלוננת להסכים לקיום יחסי-מיני... ואף כי המתלוננת טוענת כי התנגדה גם באופן פיזי, כוללת העובדה כי ההתנגדות הנטענת היתה חלשה מאוד, ללא כל יחס לאפשרות להתנגד. הנאשם לא היכה את המתלוננת ולא היה כל סימן שהוא עומד לעשות זאת. בנסיבות אלה יכולה היתה ההתנגדות תקיפה להרתיע את הנאשם ואילו דיבורים, או אפילו דחיפה קלה, יכלו לתת מקום לפירוש דרמטי, כי ההתנגדות אינה אלא למראית-עין בלבד.

ההתנגדות של אשה לקיום קשר מיני, או נסיון לקשר כזה, צריכה להתבטא באופן שיובהר לצד השני שהרבר מוגדר לרצונה... במיקרה הנדון אין על כן לשלול את האפשרות כי המסר ששירדה המתלוננת לא ביטא אירצון, אלא השלמה, מעורבת בלבטים מוסי-ריים. במילים אחרות, התנהגותה הבלתי-תחלתית והחלשה יכלה ליצור את הרושם כי למעשה היא איננה מתנגדת...

את העובדה שאורית התלוננה אחר כך במישטרה על אונס הסבירו השופטים בכך שלאחר מעשה העיקה על המתלוננת תחושה קשה והיא הרגישה מרומה. יתכן גם שלא היתה מרוצה מחולשת-האופי שגילתה ואחרי שסיפרה על כך לאחותה, יתכן שהוסיפה פרי...

אני עייף, סחוט

ומרגיש חולשה. אני

מלא שימחה

שהצדק ניצח...

טים אחרים שמטרתם לחזק את גירסתה בדבר ההתנגדות שגילתה למעשה. אחר-כך עברה היוזמה לבני מישפחתה ולאחותה התאומה, שגררו אותה לירי תלונה במישטרה.

בסיכומו של דבר קבע בית-המישפט: "אינני סבור שיש לשלול בצורה חד-משמעית את גירסתה של אורית. אולם, כאמור, גירסה זו מעוררת שורה של שאלות המביאות לידי קיום אפשרות שהרברים השתלשלו בדרך שונה מזו שהיא תיארה... ודי בכך כדי להעימיר את שאלת אשמתו של הנאשם בספק."

בעקבות זאת החליט בית-המישפט לזכות את בן-עמי מאשמת אינוס ולהרשיעו באשמת הדחת אחותה של אורית בחקירה. על כך נידון העיתונאי לשנה וחצי מאסר על תנאי-3000 ש"ח ספק-בינתיים הספיק בן-עמי להקים מקום מון השייך לו, זה הזמן, באשור והוא אמר להעוול-הזה: "אחרי כל מה שעבר עלי אני מרגיש כמו אחרי מסע מפרך בצבא. מצד אחד אני עייף, סחוט מדי ומרגיש חולשה, אבל מצד שני אני מלא שימחה שיש צדק ושהצדק ניצח את הנקמה."

מוקד קרעמן, חולות

התחרות הזו היא לא סופר-איכותית. מה יש לי להגיד על השירים שהיא שרה בתחרות? השמלות היו יפות, זה מה שיש לי להגיד.

מה לעשות, אני לא אוהבת את הסטיל הזה, לא מדברים אלי הרברים האלה, לדעתי צריכים לשלוח לאירועי זיון שיר מיורחי. כן, זה ישראלי באמת. מתי יבינו את זה, ויפסיקו לשלוח שירי-מסטיק אירופיים כאלה? למה שלא ישלחו שיר של אביהו מדינה, למשל, משהו כמו הפרח בוני? זה יפיל את כל אירופה על הפנים, אלה הגוונים האמיתיים שלנו!"

מרגלית נסחפת עם המילים, מתלהבת ומתרגשת. "כן, בואו נעשה להם באירופה חפלה אמיתי! הרי כל השירים שם רומים! אנחנו נביא פעם אחת משהו שונה, שירים מתממילבנו" וכשהתלהבות גוועת, והיא חוזרת לקרקה המציאות, היא אומרת: "הרי בסך-הכל מה זה האירועיזיון הזה? חרטא, חרטא אחת גדולה! זה בסך-הכל פארש! הצופים הולכים ומתדרדרים! אני לא אופיע בזה! תן לי הופעה לפני חיילים, אח, זה כיף! אני לא בנויה להופעות מלוקקות, אני לא יכולה להופיע עם פלייבק, אני צריכה לקרוע את הגרון, לא כמו באירועיזיון!"

אבל בסך-הכל, ירדנה לא אשמה. זה מה שבחרו בשבילה. לי תנו את טינה טרנר, אני מתעלפת! תנו בוב דילן, אני מתעלפת! תנו מוסיקה מיורחית, אני מתעלפת! אבל אירועיזיון? סתם דבר חולף! היום רואים, מחר עובר. בכל אופן, אני מאחלת לירדנה שתעבור את זה בשלום. ליבי ליבי עליה."

גם ליבו של יוהר כהן, שייצג את ישראל באירועיזיון פעמיים והיה הראשון שהביא לישראל את הזכייה בתחרות האירופית, עם ירדנה ארזי. "ברגע שהיא זכתה, צריך לתת לה ברכה. זהו, עכשיו צריך להפסיק להתווכח. לא כראי לרדת עליה. בתקופה של מוטי גילעדי ושרי צוריאלי, כל המדינה ירדה עליהם,

ירדנו וירדנו

וחבל. היתה ועדה שהחליטה שירדנה תיסע, וצריך לכבד את ההחלטה הזו. יש אנשים שקובעים וזה התפקיד שלהם. עכשיו מאוחר לערער על ההחלטה הזו. אולי היא לא נכונה, אבל אין טעם להתווכח.

בשירים שירדנה שרה בתחרות לא היה שום דבר ישראלי. היה שיר אחד רומני, ושיר יווני, ושיר ספרדי, ומה עוד היה לנו שם? "מה שאני יכול להגיד זה שמבין השירים שהשתתפו, השיר שזכה הוחלט הטוב ביותר."

"אני אישית לא אשתתף עוד בקדם" אירועיזיון. זה כבר לא מדבר אלי. אני מתעסק היום בעניינים אחרים בקאריירה. בסך-הכל אני מקווה שירדנה תחזור הביתה, כשהיא ממוקמת במקום מכובד ברו."

"אדון עולם"

קובי אושרת, מלחין שזכה בביסודות האירועיזיון בשיר הללוה, השתתף השנה כמדי שנה, בשיר שהלחין, הוא רוקדת, שהגיע למקום השני והפסיד לשיר שכתב מלחין אלמוני בשם בוריס דימיטשטיין. גם לקובי יש בליבו על התחרות. "יש טעם-לפגם בכל העניין הזה. אם כבר בחרו אותה, היא היתה צריכה לבחור את השיר שתשיר. מה שנוצר זה מין ממזר בין קדם-אירועיזיון לבין השיר שהישנה של פעם, וזה פסול בחלט."

הקדם-ירדנו וירדנו חרגה הפעם מהגברות המקובלות, אמנים רבים, שחלקם העדיפו להישאר בעילום-שם, טענו שההחלטה לשלוח את ירדנה אינה פייר, טענו שהשירים אותם שרה אינם מתאימים לאירועיזיון, ושלישי הוזכר אין שום סיכוי.

מול הטענות ניצב, כחומה בצורה, הוא האיש שטיפח ושהביא את ירדנה למעמדה בצמרת עולם-הבידור הישראלי. בין המתווכחים היו מי שמכונים זמרי-האיקות. הם הגיבו על התחרות בארישות ובולוול מופגנים.

"ירדנה לא אשמה!"

לכוכבת הזמר המיורחי, מרגי לית צנעני, היה מה לומר, אבל לא כל מה שחשבה בליבה אמרה בקול רם.

"מה שאני חושבת באמת אני לא אגיד. לצערי אי-אפשר להגיד במדינה הזו דברים על-אמת, כי אחר-כך יהיה לי רע ומו. מה לעשות, זה מה שקורה במדינה הזו. מנהלי מחלקת-בידור אחת. מנהלי מחלקת-בידור הם כמו סגנים של אלוהים, ומי אני, מרגלית צנעני הקטנה, שאחלוק על דעתם של שליחי אלוהים? לכן קשה לי למתוח ביקורת ממש."

גם באירועיזיון דרוש יופי חיצוני, ולא עומק ואיכויות בקול, או ירדנה נהדרת, מתאימה בדיוק. מה לעשות,

השיר הזוכה הוא שיר חלש! אין לו סיכוי להצליח באירועיזיון. "זיון" טוען האמרגן שלמה צח, שועל-אירועיזיונים ותיק ומנוסה.

שיפטיק נלכחו! עונה לו גברי מזור, מנהלה האיש של ירדנה ארזי, ומי שעומד מאחורי בחירת השירים שהשתתפו השבוע בתחרות הקדם-ירדנו וירדנו.

לפני שלוש חודשים החליטה הנהלת רשות-הבידור לבטל השנה את תחרות הקדם-אירועיזיון המסורתית, בשל חוסר בתקציבים ובגלל השביתה הארוכה בטלוויזיה, שלא הותירה די זמן לאירגון התחרות הגדולה. כשהחל ליש לשלוח זמר ללא תחרות, לא היה צל של ספק מי תיבחר, ירדנה ארזי, זמרת הקונסוזום, שזכתה באחרונה, בסך קר מיוחד, בתואר הזמרת הפופולארית בארץ.

לירדנה יש רומאן לא-ינעים עם תחרות-הקדם. שלוש פעמים היא השתתפה בתחרות הזאת, ובכל שלוש הפעמים כמעט זכתה. היתה קרובה מאוד לכוכרה, אבל לא.

אחרי הנסיון הכושל האחרון היא הכריזה: "זו הפעם האחרונה. יותר לא אשתתף בתחרות הזו!" השנה, בשל הבעיות של רשות-הבידור, ניתנה לה זכות-הנסיעה על גוש של כסף. היה ברור וצפוי שהצדד הזה יגרום להתמרמרות בין אנשי המיקצוע.

פירגון הוא מילה נרדפה למדי בעולם-הבידור. אבל הביקורות על